

[Simonsen.]

det får ministeren jo nok et flertal til — får denne bemyndigelse til at forbyde større virksomheder at forsikre sig, så må vi prøve at se på den henvendelse, som her i de seneste dage er kommet til udvalget fra fire store erhvervsvirksomheder på Fyn. Efter de beregninger, som de fire virksomheder her lægger frem, viser det sig, at de årlige udgifter efter den nye lov for de fire virksomheder vil stige fra 4,4 mill. kr. til 15,3 mill. kr. Det er jo ikke småpenge, der her er tale om, og derfor må jeg stille spørgsmålet: har ministeren gjort sig nogen som helst overvejelser om, hvad dette lovforslag vil medføre for beskæftigelsessituationen på de virksomheder og andre virksomheder i samme situation, såfremt lovforslaget med et knebent flertal bliver majoriseret igennem i folketinget, og såfremt ministeren også får sin bemyndigelse igennem, hvorefter disse virksomheder selv skal bære den store difference, som beregningerne viser?

Uanset alt dette må vi altså konstatere, at selv de stærkeste argumenter ikke har kunnet rokke ministeren og dermed regeringen. Det var ikke, fordi vi gik til udvalgsdrøftelserne med den store optimisme, for allerede under første behandling svarede socialministeren jo direkte på et spørgsmål om, hvorvidt der var forhandlingsmuligheder omkring karensdagene, at det var der ikke. Men alligevel går vi jo vanligtvis til udvalgsdrøftelser med en vis optimisme og et håb om, at det alligevel kan lade sig gøre, og vi har da heldigvis også tidligere set, at socialministeren — og det kan vi kun komplimentere for — har ladet sig overbevise af saglige argumenter, men det lod sig altså ikke gøre denne gang. På dette område må man unægtelig sige at ministeren ikke har rystet på hånden. Til gengæld føler jeg mig ret overbevist om, at store dele af det knebne flertal, der skal stå bag denne reform, ryster af angst indvendig over konsekvenserne af det forslag, som et flertal er på vej til at vedtage.

Det er altid let at sige nej til forslag, det er altid let at kritisere beregninger, det, det drejer sig om, er at stille alternativer i stedet. Vi ønsker ikke med det, jeg her er kommet frem med, bare at sige, at vi er mod alle fremskridt på dette område. Det er som en konsekvens heraf, at vi sammen med

venstre og det radikale venstre har stillet en række ændringsforslag til dette lovforslag. Det er ændringsforslag, som ikke bare er små krøller på halen i forhold til hovedlovforslaget, som vi så ofte ser det under et lovforslags behandling. Det er efter min opfattelse ændringsforslag, som bevirker, at oppositionen står med en reform på dette område, men en reform, som ikke er så urealistisk og så ambitiøs som den, regeringen står for, en reform, som virkelig har mulighed for at kunne holde.

Det er, som jeg allerede har nævnt, primært spørgsmålet om opretholdelsen af de tre karensdage og opfordringen til, at den videre nedgang i karensdagens antal er en sag, som skal klares mellem arbejdsmarkedets parter i det tempo, som man dér finder det rimeligt. Jeg tror, de fleste vil give mig ret i, at det er en naturlig ting, at man forhandler sig frem til løsningen af den sidste del af problemet, således at den kommer til at finde sted på det tidspunkt, hvor tiden er moden til at gennemføre den.

En anden af de bestemmelser, som koster mange penge i dette lovforslag, er varighedsbegrænsningens ophævelse. Jeg gav under første behandling udtryk for sympati for princippet i varighedsbegrænsningens ophævelse ud fra den betragtning, at de mennesker, det primært må dreje sig om at hjælpe, er dem, der kommer i vanskeligheder på grund af langvarig sygdom. Men vi har jo haft vore bange anelser om, hvorvidt den kommunale administration var i stand til virkelig at leve op til varighedsbegrænsningens ophævelse i form af den service, der skal til, for at det ikke bare bliver dagpenge, man udbetaler, men for at de pågældende på et så tidligt tidspunkt som muligt bliver sluset ind på de områder inden for det sociale system, hvor deres tilfælde reelt har en chance for at blive behandlet. Under udvalgsdrøftelserne har vi fået konstateret, hvad også hr. Finn Christensen har bekræftet, at kommunerne ikke kan garantere, at apparatet er til rådighed fra 1. april 1973. Når dertil kommer, at varighedsbegrænsningens afskaffelse vil koste ca. 230 mill. kr., finder vi det ikke rimeligt at gennemføre denne afskaffelse på nuværende tidspunkt, og det er derfor, vi har stillet et ændringsforslag om en revision i 1974-75, hvor vi da kan tage op til vurdering, hvorvidt den kommu-